

Arrest

**nr. 340 556 van 5 februari 2025
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 maart 2025 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 15 april 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2026.

Gelet op de pleitnota van 20 januari 2026 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 6 juni 2024 een verblijfsaanvraag in.

1.2. Op 6 maart 2025 wordt beslist tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 26 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk

besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: G. (...)

Voorna(a)m(en): G. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)1989

Geboorteplaats: kiziltepe

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Op datum van 06.06.2024 heeft betrokkene zich aangeboden in de gemeente om een aanvraag in te dienen op basis van gezinshereniging artikel 10 van zijn echtgenote mvr. A. C. (...) (RR:xxxxxxxx, hierna genoemd de referentiepersoon). Hij werd vervolgens in het bezit gesteld van een bijlage 15bis.

Betrokkene is echter niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten cf. artikel 12bis, §1: "de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, de dient aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger [...]." Cf. 1°- 5° kan de vreemdeling echter de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats en dat gaat als volgt:

"1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;"

"2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;"

"3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;"

"4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°;"

"5° indien hij een familielid is van een minderjarige vreemdeling die de internationale bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 8°.

Sinds 19.02.2020 beschikt betrokkene over een attest van immatriculatie in het kader van een asielaanvraag.

Op 05.07.2023 heeft het Commissariaat voor Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) de asielaanvraag van betrokkene afgesloten door een impliciete afstand. Het beroep dat hiertegen werd aangetekend werd verworpen op 10.11.2023. Vervolgens werd op 06.06.2024 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Het is onduidelijk op welke basis het attest van immatriculatie van betrokkene na 10.11.2023 nog werd verlengd. Hoe dan ook: een attest van immatriculatie is echter slechts een tijdelijk voorlopig document in afwachting van een beslissing over zijn asielaanvraag, en verleent geen effectieve machtiging tot verblijf van meer dan (laat staan tot) drie maanden. Daarnaast heeft betrokkene een geldig Turks nationaal paspoort en een vervallen toeristenvisum voor Bulgarije voorgelegd. Dit toeristenvisum is vervallen op 30.01.2020. Vervolgens zijn er registraties van in- en uitreisbewegingen te lezen, allen van november 2019 waaronder Kosovo, Hongarije en Noord-Macedonië.

Het louter beschikken over een geldig nationaal paspoort (geldig van 27.05.2019 tot 27.05.2029) doch met stempels van 2019 en een vervallen toeristenvisum machtigt betrokkene niet om op basis van bovenstaande bepalingen deze verblijfsaanvraag in het Rijk in te dienen. Op basis van de elementen in het administratief dossier lezen wij dat hij op 14.01.2020 in het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend. Hij verklaarde toen dat hij sinds 08.01.2020 in België verbleef én niet in het bezit was van een nationaal paspoort. Op basis van deze informatie kan worden geconcludeerd dat betrokkene op het moment van de aanvraag niet gemachtigd was tot verblijf (cf. de bepalingen in art. 12bis §1) in België teneinde een verblijfsaanvraag o.b.v. art.10 Vw te kunnen indienen bij het gemeentebestuur. Er zijn geen andere stempels noch visa terug te vinden. Uit niets blijkt dat betrokkene op moment van indiening van zijn verblijfsaanvraag gemachtigd was tot verblijf van een periode van meer dan drie maanden, laat staan tot een periode van maximaal 90 dagen in het Rijk. Uit het administratief dossier – en bij gebrek aan bewijs dat het tegendeel zou beweren- blijkt dus dat betrokkene sinds 08.01.2020 onafgebroken en tot op heden ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft. Betrokkene voldoet dus niet aan 1° en 2° van het hierboven vernoemde artikel. Daarnaast toont betrokkene conform 3° geen buitengewone omstandigheden aan die hem verhinderen om het vereiste visum in zijn land van herkomst te verkrijgen. Het CGVS is bevoegd voor zijn asielaanvraag en om te oordelen indien hij werkelijk internationale bescherming dient te verkrijgen. Een ingediende en inmiddels afgesloten asielaanvraag waartegen het beroep was verworpen is geen automatisch bewijs van buitengewone omstandigheden. Indien hij meent dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt, had hij dit moeten inroepen en concretiseren bij zijn verblijfsaanvraag, wat hij naliet te doen. Betrokkene voldoet ook niet aan 4°

van het hierboven vernoemde artikel daar hij niet onder deze categorie valt. Hij valt ook niet onder de bepaling van 5° (art. 10, §1, eerste lid, 8° Vw zijnde “de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten [...]”). Aangezien betrokkene niet voldoet aan 1 van de voorwaarden van artikel 10, wordt de verblijfsaanvraag van betrokkene geweigerd.

Het feit dat betrokkene gehuwd is met de referentiepersoon, ontslaat hem niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor zijn verblijfsrecht. Het feit dat de referentiepersoon zelf verblijfsrecht heeft, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. De verblijfsmachtiging van de referentiepersoon komt met onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang. Ook het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met zijn echtgenote, ontslaat hem niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor zijn verblijfsrecht. Van gemeenschappelijke kinderen blijkt, op basis van het administratief dossier en het Rijksregister, geen sprake. Het staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen wanneer hij aan de voorwaarden voldoet. Indien hij op een andere basis een verblijfsaanvraag wensen in te dienen, dient hij de hiervoor wettelijk gestipuleerde afspraken te volgen. Medische elementen worden ook niet ingeroepen. Let wel: onze beslissing is niet vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinsscel niet moet worden verbroken. Er zijn echter geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten. Betrokkene roept ook geen banden in met eventuele andere gezins- of familieleden. Op basis van de gegevens in het Rijksregister heeft betrokkene van 03.02.2020 t.e.m. 08.02.2021 samengewoond met ene G. (...) H. Het is echter onduidelijk wie deze persoon is gezien zij als niet-verwanten geregistreerd stonden in de gezinssamenstelling. Hiermee kunnen wij geen rekening houden, dit doet geen afbreuk aan onze beslissing. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt op dat verzoekende partij via aangetekend schrijven van 28 april 2025 de vraag werd gesteld of zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Verzoekende partij heeft conform artikel 39/81, vierde lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op 2 mei 2025 positief gereageerd en heeft via aangetekend schrijven van 12 mei 2025 een synthesememorie overgemaakt aan de Raad. Deze synthesememorie werd aldus binnen de in artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van vijftien dagen ingediend.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, zal de Raad *uitspraak (doen) op basis van (voormelde) synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*”

2.2. Wat betreft de tweede synthesememorie die verzoekende partij nog op 27 juni 2025 aangetekend verstuurd heeft naar de Raad en die door de Raad op 1 juli 2025 ontvangen werd, wijst de Raad erop dat deze synthesememorie ruimschoots buiten de termijn zoals voorzien in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet werd ingediend en bijgevolg laattijdig zodat dit stuk op onontvankelijke wijze werd ingediend en de Raad hiermee geen rekening kan houden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij stelt als volgt in haar synthesememorie:

“2.2. *Betreffende de gegrondheid van het beroep:*

Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

2.2.1. *Nemo auditur turpitudinem suam allegans / patere legem quam ipse fecisti*

Dit eerste adagium, dat louter stelt dat “niemand door de rechter gehoord kan worden, wanneer hij zich op eigen ongeoorloofde bedoelingen beroept”.

Verwerende partij stelt als volgt: "Het is onduidelijk op welke basis het attest van immatriculatie van betrokkene na 10.11.2023 nog werd verlengd."

Het adagium *Patere legent quam ipse fecisti* dient geïnterpreteerd te worden als: "Onderwerp je aan de wet die je zelf hebt gecreëerd." Dit houdt in dat een persoon of entiteit die zelf een wet, regel of voorwaarde heeft vastgesteld, zich niet kan onttrekken aan de gevolgen van die wet of regel. Het benadrukt de juridische verantwoordelijkheid en de onmogelijkheid om zich te beroepen op de eigen fouten of de wet die men zelf heeft ingevoerd. In de context van het recht kan het betekenen dat degene die een bepaalde situatie of regel heeft gecreëerd, ook de gevolgen ervan moet dragen.

Het samenlezen van deze adagia kan twee gevolgen hebben. Hetzij werd het AI correct verlengd, en heeft verzoekende partij er alle recht op om tot op heden te voordelen van de AI te kunnen genieten, hetzij heeft de verwerende partij een fout gemaakt, en mag zij zich niet beroepen op haar eigen fout, conform het bovenvermelde adagium.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging. Hij is namelijk gehuwd met A. C. (...) (sinds 5 april 2024). De voorwaarde dat de echtgenoot reeds 12 maanden toegelaten dient te zijn tot een verblijf is voldaan, aangezien zij reeds 24.06.2005 legaal in België verblijft. Bovendien komen zowel periodes van beperkt, als onbeperkt verblijf in aanmerking.

Daarnaast wees uw Raad er in haar beslissing dd. 02.02.2015 reeds op dat verwerende partij de verplichting heeft om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en de referentiepersoon in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Het bedrag dat wordt bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is namelijk een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en de referentiepersoon, dan voorziet de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II "Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen"; hoofdstuk 1 "Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg". Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. Aangezien de ratio achter art 10 en art. 40 Vw. gelijkaardig is, dient het op eenzelfde manier geïnterpreteerd te worden.

De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft — met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij "over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt".

Zo blijkt bovendien ten overvloede ook uit overweging A. 13.6.2 van het arrest van 2013, dat de Ministerraad naar aanleiding van een aangevoerde discriminatie op dit punt - de verzoekende partijen voor het Grondwettelijk Hof hadden uit de arresten van het Hof van Justitie van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 afgeleid dat, in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de Europese burgers en hun familieleden, de middelen niet noodzakelijkerwijs moeten worden voorgelegd door de burger van de Unie bij wie men zich voegt, maar een andere oorsprong kunnen hebben, zodat de familieleden van Belgen minder goed worden behandeld dan de familieleden van burgers van de Unie - ten gronde had opgemerkt "dat de Belgische wel dezelfde bewoordingen gebruikt als die van artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG en dat artikel 40ter, tweede en vierde lid, moet worden gelezen in het licht van die laatste richtlijn en, overeenkomstig de rechtspraak van het voormelde arrest Commissie t. België, zodat de aangevoerde discriminatie haar oorsprong vindt in de door de partijen gegeven interpretatie."

Bovendien werd er nooit een degelijke behoefteanalyse gevoerd. Indien verweerder haar verplichtingen nagekomen zou geweest zijn, dan had zij onmiddellijk kunnen vaststellen dat er geen grond bestaat tot de weigering van de gezinshereniging.

Het is nochtans de plicht van verwerende partij om bijkomende inlichtingen en stukken op te vragen wanneer zij vaststelt dat een behoefteonderzoek zich opdringt en de reeds voorgelegde documenten daarbij niet voldoende zouden zijn.

Dit werd reeds meerdere malen geoordeeld door Uw Raad (by. arrest 265.578: "Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bescheiden en inlichtingen heeft opgevraagd bij verzoekster om de behoefteanalyse te maken. Verzoekster werd aldus niet in staat gesteld om stukken over te maken aangaande de inkomsten van haar minderjarige zoon. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet legt de verplichting om bescheiden en inlichtingen te doen

overmaken om een behoeftanalyse te maken nochtans duidelijk bij verweerder (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881). Door dit niet te doen heeft verweerder verzaakt aan zijn wettelijk bepaalde zorgvuldigheidsplicht”). Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet legt deze plicht uitdrukkelijk op aan verwerende partij: “§1. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikelen 40bis, §4, tweede lid. en 40ter, §2. tweede lid. 1°, niet is voldaan. dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Echter heeft verwerende partij nooit bijkomende informatie gevraagd van verzoeker. ...

Na een recente evolutie in de Belgische rechtspraak gaf de DVZ een instructie aan steden en gemeenten over gezinsherenigingsaanvragen van ‘andere familieleden’ van een Unieburger waarbij zij de verplichting opleggen aan gemeenten en steden of deze derdelander vergezeld is van een geldig paspoort én een geldig inreisvisum. Het geldig paspoort en geldig inreisvisum zou moeten worden overhandigd op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging en uiterlijk binnen de drie maanden na datum van de bijlage 19ter

Als je deze documenten niet tijdig overhandigt, dan moet de gemeente volgens de instructie van DVZ (en NIET volgens een wettelijke bepaling!) de verblijfsaanvraag weigeren door middel van een bijlage 20 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze instructie is gebaseerd op twee recente arresten van de Raad van State die volgen op diverse arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Echter houdt deze rechtspraak geen rekening met situaties waarin afhankelijk wordt aangetoond, noch wanneer er sprake is van buitengewone omstandigheden. Dit is compleet tegenstrijdig met eerdere rechtspraak van het Hof van Justitie en het Unierecht.

Als de gemeente, of de stad (en dus niet DVZ), beslist om de verblijfsaanvraag te weigeren met als enige weigeringsgrond “geen geldig inreisvisum”, slaat zij de bal helemaal mis. In dit geval vindt er immers geen nauwkeurig onderzoek plaats naar de persoonlijke situatie, hetgeen uitermate belangrijk is én zelfs een verplichting onder de onderzoeksplicht! Als de gemeente, en niet de DVZ, de beslissing neemt om de verblijfsaanvraag te weigeren op louter formele gronden vindt immers geen nauwkeurig inhoudelijk onderzoek plaats van de persoonlijke situatie en is er geen ruimte voor een onderzoek naar de afhankelijkheid die mogelijk bestaat tussen het ander familielid en Unieburger. Als andere familieleden zonder geldig inreisvisum en zonder vrijstelling van de visumplicht aantonen dat zij zodanig afhankelijk zijn van de Unieburger dat bij weigering van de gezinshereniging de Unieburger wordt verplicht het grondgebied van de hele EU te verlaten lijkt het aangewezen dat de gemeente het dossier toch zou doorsturen naar DVZ voor een grondiger onderzoek.

Als andere familieleden zonder geldig inreisvisum en zonder vrijstelling van de visumplicht aantonen dat zij zodanig afhankelijk zijn van de Unieburger dat bij weigering van de gezinshereniging de Unieburger wordt verplicht het grondgebied van de hele EU te verlaten lijkt het aangewezen dat de gemeente het dossier toch zou doorsturen naar DVZ voor een grondiger onderzoek.

Het feit dat de rechtspraak van de RvS (tot op heden) besvestigt dat een aanvraag, gezinshereniging ingediend door een ander familielid zonder geldig inreisvisum automatisch kan worden geweigerd, geeft België uiteraard geen vrijgeleide om de verplichtingen die voortvloeien uit de rechtspraak van het HvJ en het Unierecht (of de algemene beginselen van bestuur) naast zich neer te leggen

Art. 12bis, §1. 3° Vw. stelt als volgt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

(..)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit (...)”

Verzoeker is een sympathisant van de HDP en bezoekt regelmatig het HDP-kantoor in zijn woonplaats, waar hij tevens actief was binnen de jeugdraad. Daarnaast nam hij deel aan parades en andere door de HDP georganiseerde activiteiten. Na een familieruzie trachtte hij een klacht in te dienen bij de lokale politie, waar hij echter werd behandeld als een “Koerdische terrorist.” Een kwalificatie die geenszins op hem van toepassing is. Zijn asielaanvraag is juist ingegeven door de vrees voor vergelijkbare repressieve maatregelen jegens hem er zijn familie waardoor hij niet zonder risico kan terugkeren om een visum aan te vragen.

2.2.3 Schending veer artikel 8 EVRM. Schending van art, 45 §2 jo. art. 43 Vw

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

‘1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven zijn gezinsleven. zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van het recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM'. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie

Verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat de 'inmenging in casu minstens één van de in artikel 8 tweede lid van het EVRM opgesomde deels nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde

Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance' toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan zijn verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM"

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoeker (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie. ...

Dat verzoeker zijn land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in zijn zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

De Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek heeft gevoerd naar verzoeker.

Gelet op het feit dat het gaat om een hechte gezinscel, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verweerder niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven, waaronder bijgevolg ook een schoonbroer kan onder vallen!

Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwes­tie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als "vader moeder kinderen". Het gaat hier om de Franse boer van verzoeker waarvan de familieband onomstootbaar bewezen is.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige verwanten onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoontelijke affectieve banden. wordt aangetoond".

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden'. Mijns inziens is het samen wonen op één adres met de referentiepersoon, voldoende om aan te tonen dat het gaat om een bijkomend element dan de normale affectieve banden.

Verwerende partij moet vooral oordelen of er een reële en bewezen afhankelijkheidsband bestaat tussen deze laatste en het familielid. Bovendien kan de mate van afhankelijkheid tussen de verzoeker en de referentiepersoon zonder twijfel waargenomen worden, waaruit men zou kunnen afleiden dat hij wel degelijk te zijnen laste is, niet alleen uit financieel oogpunt worden bekeken, zonder rekening te houden met andere afhankelijkheidsfactoren."

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de meerderjarigen samenleven buiten een huwelijk!'. De banden tussen de meerderjarigen dienen voldoende hecht en effectiefbeleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als "gezinsleven" in de zin van artikel 8 van het EVRM, moet er rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen !

Verzoeker is reeds sinds 11 februari 2021 samenwonend met zijn echtgenote, A C. (...) en sinds 5 april 2023 zelfs gehuwd. Het feit dat de Stad Hasselt geen graten zag in het huwelijk tussen G. (...) en A.(...) en dat zij zonder meer konden huwen, is mijns inziens een voldoende bewijs dat er weldegelijk een afhankelijkheid bestaat. Zeker aangezien in een huwelijk beide partners naar eigen kunnen dienen bij te dragen

Ast. 253 oud BW stelt letterlijk: "Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht ze zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd."

Als gevolg van de wettelijke wederzijdse verplichtingen bestaat er wettelijk gezien een voldoende afhankelijkheid tussen de echtgenoten om te kunnen spreken van een "voldoende hechte en standvastige relatie", in de zin van art. 8 EVRM.

Daargelaten de vraag of de relatie tussen de meerderjarigen voldoende hechte en standvastige relatie betreft om als gezinsleven onder de bescherming te vallen van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven dient verweerder ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verweerder is tevens gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli [99] betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel Verweerder diende aldus in de beslissing tot verwijdering naast de vaststelling van het illegaal verblijf van verzoeker, ook het gezinsleven van verzoeker in rekening dienen te nemen en dienaangaande dienen te motiveren.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het EVRM, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in zijn zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging

Een schending van artikelen 8 van het EVRM en 41 van de vreemdelingenwet juncto het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is

Dat het middel bijgevolg ernstig is

224 Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - Schending van de redelijkheidsplicht Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Het blijkt dus duidelijk dat de verwerende partij geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om verdere inlichtingen te vragen aan verzoeker. Gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, kan er verwacht worden dat de verwerende partij dat de informatie, die zij verkreeg van verzoeker op een degelijke wijze onderzocht wordt!

Men diende enkel het dossier wat grondiger door te nemen. Indien er een grondigere en diepgaandere studie van het attest plaatsgevonden had, was er naar alle waarschijnlijkheid een andere beslissing genomen. Door een nalatigheid van verwerende partij, zal verzoeker nog minstens zes maanden (!) in onzekerheid moeten leven...

Er dient dringend een wake-upcall te gebeuren, men kan niet zomaar alle gelijkaardige dossiers gaan weigeren, omdat men nalaat de zaken grondig en diepgaand te onderzoeken?

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de art. 47/1 Vw. en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het zijn taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak

Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij:

"Met betrekking tot de middelen :

In zijn middelen beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Nemo auditor propriam turpitudinem allegans,
- Richtlijn 2004/38/EG
- Artikel 20 VWEU,
- Artikel 8 EVRM,
- Juncto artikel 45§2 jo. art.43 van de Vreemdelingenwet,
- Motiveringsbeginsel,
- Artikelen 2 & 3 van de Wet van 29/7/1991,
- Redelijkheids- & zorgvuldigheidsbeginsel,
- Artikelen 62 & 74/13 van de Vreemdelingenwet

1.De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om

zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat verzoekers de motieven kennen.

Verzoeker heeft op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet in hun functie zijn echtgenote A. C. (...).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen, artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voldoet niet aan de basisvoorwaarden van de binnenkomstmodaliteiten. Cf. art. 26, § 1 dient de vreemdeling die een verblijfsaanvraag op het Belgische grondgebied op basis van gezinshereniging art.10 te voldoen aan deze bepaling:

“§ 1. 1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;”

Artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet de echtgenoot van een derdelander met een onbeperkte machtiging tot verblijf van rechtswege is toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden.

Zo moet een vreemdeling die verklaart zich in een van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen te bevinden, zijn aanvraag in principe indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

Indien hij zich echter bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en daartoe alle vereiste bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit, kan hij zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

De verzoekende partij diende op 6 juni 2024 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Door middel van de bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd omdat de verzoekende partij volgens de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op moment van de aanvraag niet gemachtigd was tot verblijf en dat hij zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om daar het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

“[...]”

2. Artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn dat betrekking heeft op de indiening en de behandeling van het verzoek tot toegang en verblijf in het kader van het recht op gezinshereniging.

Artikel 5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

“Indiening en behandeling van het verzoek

Artikel 5

1. (...)

2. (...)

3. Het verzoek wordt ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden verblijven buiten het grondgebied van de lidstaat van verblijf van de gezinshereniger. In afwijking hiervan kan een lidstaat in passende gevallen aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op zijn grondgebied bevinden.

4. Zo spoedig mogelijk, maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek, stellen de bevoegde instanties van de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing. In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek, kan de in de eerste alinea genoemde termijn verlengd worden. Een eventuele beslissing tot afwijzing van het verzoek wordt gemotiveerd. Gevolgen van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de in de eerste alinea genoemde termijn moeten bij de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat worden geregeld.

5. Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.”

In de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86 inzake het recht op gezinshereniging, (COM (2014) 210 final van 3 april 2014) wordt het volgende uiteengezet:

“3. INDIENING EN BEHANDELING VAN HET VERZOEK

3.1. Indiening van het verzoek

Krachtens artikel 5, lid 1, moeten lidstaten bepalen of het verzoek tot toegang en verblijf door de gezinshereniger dan wel door het gezinslid of de gezinsleden moet worden ingediend. In artikel 5, lid 3, wordt de algemene regel vastgesteld dat een verzoek moet worden ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden buiten het grondgebied van de lidstaat van verblijf van de gezinshereniger verblijven. Overeenkomstig artikel 5, lid 3, tweede alinea, en overweging 7, kunnen de lidstaten, in passende gevallen, afwijken van de algemene regel van de eerste alinea en de richtlijn toepassen in situaties waar de eenheid van het gezin kan worden behouden vanaf het begin van het verblijf van de gezinshereniger³⁰. Daarom kunnen de lidstaten, in passende gevallen, aanvaarden dat een verzoeken wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich al op hun grondgebied bevinden. De lidstaten hebben een ruime beoordelingsmarge bij het bepalen van de gepastheid van de omstandigheden³¹.”

En

“30 Artikel 3, lid 5, voorziet expliciet in de mogelijkheid voor de lidstaten om gunstigere bepalingen vast te stellen of te handhaven.

31 De lidstaten kunnen bijvoorbeeld afwijkingen overwegen in het geval van pasgeborenen, onderdanen van derde landen die geen visum nodig hebben, een situatie waarin een afwijking het beste wordt geacht voor de belangen van minderjarige kinderen, een relatie die is ontstaan voor binnenkomst en waarbij de partners gedurende een aanzienlijke periode hebben samengewoond, humanitaire redenen, etc. Deze voorbeelden zijn niet exhaustief en hangen altijd af van het individuele geval.”

Uit artikel 5, lid 3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn volgt dat een verzoek tot gezinshereniging in principe wordt ingediend en behandeld wanneer de gezinsleden verblijven buiten het grondgebied van de lidstaat van verblijf van de referentiepersoon. Tevens volgt uit artikel 5, lid 3 van de Gezinsherenigings-richtlijn dat lidstaten in passende gevallen kunnen aanvaarden dat een verzoek wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op het grondgebied bevinden. In de hogervermelde mededeling van de Commissie wordt benadrukt dat de lidstaten een ruime beoordelingsmarge hebben bij het bepalen van “de gepastheid van de omstandigheden” en worden een aantal voorbeelden van “passende gevallen” aangehaald: “De lidstaten kunnen bijvoorbeeld afwijkingen overwegen in het geval van pasgeborenen, onderdanen van derde landen die geen visum nodig hebben, een situatie waarin een afwijking het beste wordt geacht voor de belangen van minderjarige kinderen, een relatie die is ontstaan voor binnenkomst en waarbij de partners gedurende een aanzienlijke periode hebben samengewoond, humanitaire redenen, etc.” Hierbij wordt nog benadrukt dat de gegeven voorbeelden niet exhaustief zijn en altijd afhangen van het individuele geval.

Deze richtsnoeren zijn niet bindend.

3. Uit de verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap worden geen autonome rechten verlenen aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast (cf. HvJ 10 mei 2017, nr. C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verzoeker houdt voor dat hij een uit artikel 20 van het VWEU afgeleid recht op verblijf kan genieten. Hij argumenteert dat indien hij het Belgisch grondgebied dient te verlaten dit impliceert dat ook de Unieburger, in functie van wie hij een recht op verblijf laat gelden, het grondgebied van de Unie dient te verlaten. In dit verband moet worden geduid dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie)

inderdaad reeds heeft vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd (cf. HvJ van 8 maart 2011, nr. C-34/09, Ruiz Zambrano, punten 43 en 44 en HvJ 10 mei 2017, nr. C-133/15, Chavez-Vilchez, punt 63).

Verzoeker zet uiteen dat indien verweerder weigert een verblijfsrecht toe te staan aan een derdelander terwijl kan worden vastgesteld dat een burger van de Unie afhankelijk is van deze derdelander en de weigering om deze derdelander een afgeleid recht op verblijf toe te kennen ertoe leidt dat de burger van de Unie feitelijk wordt gedwongen om het grondgebied van de Unie te verlaten er een schending is van artikel 20 van het VWEU.

Het loutere bestaan van een familiaal band volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Om deze reden kan verzoekende partij zich dan ook niet nuttig op artikel 20 VWEU beroepen.

Verzoeker toont met zijn betoog geen schending van artikel 20 van het VWEU aan.

4. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing is geen verwijderingsbeslissing en bevat geen verwijderingsmaatregelen, waardoor het ingeroepen gezinsleven niet in het gedrang komt.

Artikel 8 van het EVRM omvat zowel negatieve als positieve verplichtingen voor Staten. Wanneer een vreemdeling nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, quod in casu, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Wat immigratie betreft, oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van nietonderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, §

81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In die zin stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, juncto artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Daar waar verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij meedelen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is waardoor de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet!

Het beroep is ongegrond."

3.3. In haar pleitnota stelt verzoekende partij als volgt:

"IV. ACTUELE VERBLIJFSSITUATIE EN RECHTSZEKERHEID

14. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschikte verzoeker over een geldige bijlage 35, die hem toeliet op het grondgebied te verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

15. Deze bijlage 35 werd bovendien herhaaldelijk verlengd, hetgeen bevestigt dat de Belgische overheid het verblijf van verzoeker niet alleen kende, maar ook actief organiseerde.

16. Het is tegen deze achtergrond dat de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, namelijk in een situatie van feitelijk, onafgebroken en door de overheid erkend verblijf.

V. DUURZAME EN LEGALE TEWERKSTELLING VAN VERZOEKER

17. Sinds 7 mei 2025 is verzoeker onafgebroken tewerkgesteld bij Bakkerij M. (...) BV, gevestigd te Hasselt.

18. Deze tewerkstelling gebeurt onder het paritair comité 118 en in een deeltijds arbeidsregime van 20/38.

19. Verzoeker ontvangt een vast uurloon van 16,64 euro en zijn loon wordt onderworpen aan de gewone sociale zekerheidsbijdragen.

20. Uit de aan het dossier toegevoegde loonbrieven blijkt dat verzoeker daadwerkelijk arbeidsprestaties levert, dat RSZ-bijdragen worden ingehouden en dat netto lonen worden uitbetaald.

21. De loonbrieven bestrijken meerdere opeenvolgende maanden in 2025, hetgeen de continuïteit en duurzaamheid van de tewerkstelling bevestigt.

22. Deze arbeid wordt verricht met kennis en toelating van de Belgische overheid, aangezien verzoeker beschikt over een arbeidsmarkttoegang zonder beperking.

VI. TOEPASSING VAN ARTIKEL 12BIS VAN DE VREEMDELINGENWET

23. De kern van de bestreden beslissing bestaat uit de stelling dat verzoeker zijn aanvraag tot gezinshereniging niet in België had mogen indienen en dat hij niet aantoonde zich in buitengewone omstandigheden te bevinden in de zin van artikel 12bis, 81, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

24. Deze interpretatie van artikel 12bis is te restrictief en miskent zowel de bewoordingen als de doelstelling van de wetgever.

25. Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 van Richtlijn 2003/86/EG betreffende het recht op gezinshereniging.

26. Deze bepaling laat uitdrukkelijk toe dat, in afwijking van de algemene regel, een aanvraag tot gezinshereniging kan worden ingediend op het grondgebied van de lidstaat wanneer de concrete omstandigheden dit rechtvaardigen.

27. Het begrip "buitengewone omstandigheden" werd door de wetgever bewust niet limitatief omschreven en vergt een individuele beoordeling, rekening houdend met alle relevante elementen van het dossier.

28. Verwerende partij herleidt dit begrip tot een uitzonderlijk en quasi onoverkomelijk criterium, waardoor de afwijkingmogelijkheid in de praktijk wordt uitgehouden.

29. Een dergelijke benadering is onverenigbaar met zowel de bewoordingen van artikel 12bis Vw als met de doelstelling van de gezinsherenigingsrichtlijn, die net beoogt de eenheid van het gezin te beschermen.

VII. BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN IN HOOFDE VAN VERZOEKER

30. In casu bestaan wel degelijk buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen.

31. Verzoeker verblijft sinds januari 2020 onafgebroken in België, wat neerkomt op een langdurig verblijf van meerdere jaren.

32. Gedurende deze volledige periode werd zijn verblijf door de Belgische overheid gekend, gedoogd en administratief opgevolgd.

33. Verzoeker heeft in België een daadwerkelijk en duurzaam gezinsleven uitgebouwd met zijn echtgenote, dat volledig in België is gesitueerd.

34. Daarnaast is verzoeker sinds mei 2025 legaal en duurzaam tewerkgesteld, met effectieve RSZ-bijdragen en uitbetaling van loon.

35. Deze elementen samen maken dat een terugkeer naar Turkije om daar een visum aan te vragen geen louter administratieve formaliteit zou zijn, maar een ingrijpende en disproportionele maatregel.

36. Een dergelijke terugkeer zou immers leiden tot het onmiddellijke verlies van de lopende arbeidsovereenkomst en het wegvallen van de bestaansmiddelen van verzoeker.

37. Tevens zou zij een ernstige ontwrichting van het gezinsleven veroorzaken, aangezien het gezinsleven volledig in België is geconcentreerd.

38. Deze combinatie van factoren vormt onmiskenbaar een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis Vw.

VIII. FORMALISTISCHE BENADERING DOOR VERWERENDE PARTIJ

39. Verwerende partij beperkt haar analyse tot de vaststelling dat verzoeker niet beschikte over een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op het ogenblik van de aanvraag.
40. Zij laat daarbij na te onderzoeken of de concrete omstandigheden van het dossier een afwijking van de algemene regel rechtvaardigen.
41. Door zich te beperken tot een louter formele lezing van de wet en geen rekening te houden met de feitelijke realiteit van het verblijf van verzoeker, handelt verwerende partij in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.
42. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in vaste rechtspraak geoordeeld dat artikel 12bis Vw geen automatische weigering toelaat, maar een daadwerkelijke individuele beoordeling vereist.
43. De bestreden beslissing bevat geen enkele concrete afweging van de persoonlijke, familiale en professionele situatie van verzoeker.

IX. MISKENNING VAN DE GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN

44. Artikel 5, lid 3 van Richtlijn 2003/86/EG bepaalt dat lidstaten in passende gevallen kunnen aanvaarden dat een aanvraag wordt ingediend wanneer de gezinsleden zich reeds op hun grondgebied bevinden.
45. Uit de richtsnoeren van de Europese Commissie blijkt dat lidstaten over een beoordelingsmarge beschikken, maar dat deze marge moet worden ingevuld met eerbiediging van het doel van de richtlijn, namelijk het behoud van de gezinscel.
46. In de richtsnoeren wordt expliciet benadrukt dat humanitaire redenen, langdurig verblijf en bestaande gezinsbanden relevante elementen zijn bij de beoordeling.
47. Door geen rekening te houden met deze elementen en door de afwijkingsmogelijkheid illusoir te maken, handelt verwerende partij in strijd met de geest en de doelstelling van de gezinsherenigingsrichtlijn.
48. De bestreden beslissing is derhalve ook onverenigbaar met het Unierecht.

X. TOEPASSING VAN ARTIKEL 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS

49. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat het recht waarborgt op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven.
50. Verwerende partij stelt in haar nota dat artikel 8 EVRM niet van toepassing zou zijn omdat de bestreden beslissing geen formele verwijderingsmaatregel bevat.
51. Deze redenering is onjuist en miskent de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.
52. Het Hof heeft herhaaldelijk geoordeeld dat ook beslissingen die niet rechtstreeks tot verwijdering leiden, maar die het gezinsleven feitelijk onmogelijk of bijzonder moeilijk maken, onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen.
53. De verplichting om het grondgebied te verlaten teneinde een visum aan te vragen in het land van herkomst vormt een inmenging in het gezinsleven wanneer zij leidt tot een feitelijke scheiding of tot een ernstige ontwrichting van het gezinsleven.

XI. POSITIEVE VERPLICHTINGEN VAN DE STAAT

54. Wanneer, zoals in casu, de betrokken vreemdeling nooit over een niet-precair verblijfsrecht heeft beschikt, dient te worden onderzocht of op de Staat een positieve verplichting rust om het gezinsleven toe te laten zich te ontwikkelen.
55. Deze beoordeling vergt een concrete en individuele belangenafweging, waarbij een billijk evenwicht moet worden gevonden tussen het algemeen belang en het recht van het individu op eerbiediging van zijn gezinsleven.
56. De omvang van de positieve verplichtingen van de Staat hangt af van de specifieke omstandigheden van het geval, waaronder de duur van het verblijf, de intensiteit van de gezinsbanden en de mate van sociale en economische integratie.
57. In het dossier van verzoeker is sprake van een langdurig verblijf, een daadwerkelijk en duurzaam gezinsleven en een bewezen professionele en economische integratie in België.
58. Deze elementen versterken de positieve verplichting van de Staat om het gezinsleven van verzoeker niet nodeloos te onderbreken.

XII. DE FAIR BALANCE-TOETS

59. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist dat de nationale autoriteiten een "fair balance" tot stand brengen tussen de concurrerende belangen.
60. Deze fair balance-toets impliceert dat alle relevante elementen van het individuele dossier daadwerkelijk worden afgewogen.

61. In casu heeft verwerende partij nagelaten rekening te houden met de duurzame tewerkstelling van verzoeker, zijn economische zelfredzaamheid en zijn maatschappelijke integratie.
62. Evenmin werd onderzocht welke concrete gevolgen een verplichting tot terugkeer naar Turkije zou hebben voor het gezinsleven en het beroepsleven van verzoeker.
63. Door deze elementen buiten beschouwing te laten, werd geen reële belangenafweging gemaakt.
64. De bestreden beslissing berust derhalve op een onevenwichtige en disproportionele benadering.

XIII. DISPROPORTIONALITEIT VAN DE BESTREDEN MAATREGEL

65. De maatregel die aan verzoeker wordt opgelegd, namelijk het indienen van een aanvraag vanuit het buitenland, is in de gegeven omstandigheden disproportioneel.
66. Deze maatregel zou leiden tot het verlies van een lopende arbeidsovereenkomst en tot het wegvallen van de bestaansmiddelen van verzoeker.
67. Zij zou tevens een ernstige aantasting vormen van het gezinsleven, dat zich volledig in België afspeelt.
68. Er werd niet aangetoond dat het algemeen belang zwaarder zou doorwegen dan deze zeer concrete en zware gevolgen.
69. De bestreden beslissing overschrijdt aldus de beoordelingsmarge waarover de Staat beschikt.

XIV. WEERLEGGING VAN HET ARGUMENT "GEEN VERWIJDERINGSBESLISSING"

70. Verwerende partij kan niet dienstig aanvoeren dat artikel 8 EVRM niet geschonden zou zijn omdat geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.
71. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft duidelijk gesteld dat het ontbreken van een formele verwijderingsmaatregel niet volstaat om artikel 8 EVRM buiten toepassing te verklaren.
72. Het gaat erom of de bestreden beslissing het gezinsleven feitelijk ondermijnt of ernstig belemmert.
73. In dit dossier is dat onmiskenbaar het geval, gelet op de verplichting tot terugkeer en de daaraan verbonden gevolgen.
74. De inmenging in het gezinsleven van verzoeker is derhalve reëel en concreet.

XV. SCHENDING VAN HET MOTIVERINGSBEGINSEL

75. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.
76. Overeenkomstig deze bepalingen is de administratieve overheid verplicht om in haar beslissing de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die eraan ten grondslag liggen, op een wijze die de betrokkene toelaat de draagwijdte en de wettigheid van de beslissing te begrijpen.
77. De motivering moet niet alleen formeel aanwezig zijn, maar ook inhoudelijk pertinent en draagkrachtig zijn.
78. In casu beperkt de bestreden beslissing zich tot een abstracte en stereotiepe herhaling van wettelijke bepalingen, zonder deze op concrete wijze toe te passen op de individuele situatie van verzoeker.
79. In het bijzonder wordt met geen woord gerept over de professionele situatie van verzoeker, hoewel deze objectief werd aangetoond en rechtstreeks relevant is voor de beoordeling van zijn verblijfsaanvraag.
80. Evenmin wordt gemotiveerd waarom het langdurig verblijf, het effectief gezinsleven en de economische integratie van verzoeker niet zouden volstaan om als buitengewone omstandigheden te worden aangemerkt.
81. De motivering laat verzoeker niet toe te begrijpen waarom zijn concrete situatie werd afgewezen, noch om de wettigheid van de beslissing op nuttige wijze te betwisten.
82. De bestreden beslissing schendt derhalve het formeel en materieel motiveringsbeginsel.

XVI. SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

83. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de administratieve overheid haar beslissing voorbereidt met de nodige aandacht voor alle relevante feiten en belangen die in het dossier aanwezig zijn.
84. Dit beginsel houdt in dat de overheid zich moet baseren op een volledig en correct onderzocht dossier alvorens een beslissing te nemen.
85. In het dossier van verzoeker werden essentiële elementen, waaronder de duurzame tewerkstelling en de daarmee gepaard gaande sociale bijdragen, volledig genegeerd.
86. Verwerende partij heeft nagelaten na te gaan welke concrete gevolgen haar beslissing zou hebben voor het beroepsleven en het gezinsleven van verzoeker.
87. Door deze elementen niet in haar beoordeling te betrekken, heeft zij haar beslissing genomen op basis van een onvolledig feitencomplex.
88. Een dergelijke handelwijze is onverenigbaar met het zorgvuldigheidsbeginsel en maakt de bestreden beslissing onwettig.

XVII. TEGENSTRIJDIG GEDRAG VAN DE BELGISCHE STAAT

89. *In dit dossier stelt zich een fundamentele tegenstrijdigheid in het gedrag van de Belgische overheid.*
90. *Eenzijds erkent zij het verblijf van verzoeker door hem administratieve verblijfsdocumenten af te leveren en te verlengen.*
91. *Zij laat verzoeker bovendien toe om te werken zonder beperking en int sociale zekerheidsbijdragen op zijn loon.*
92. *Anderzijds stelt zij dat verzoeker geen relevante banden met België zou hebben en dat zijn verblijf louter precair zou zijn.*
93. *Deze tegenstrijdige houding ondermijnt het vertrouwen dat verzoeker redelijkerwijs mocht stellen in het handelen van de overheid.*
94. *Het vertrouwensbeginsel en de rechtszekerheid vereisen dat de overheid zich coherent en voorspelbaar opstelt.*
95. *Door enerzijds integratie te faciliteren en anderzijds dezezelfde integratie te negeren, handelt verwerende partij in strijd met deze fundamentele beginselen.*

XVIII. ONEVENREDIGHEID VAN DE BESTREDEN BESLISSING

96. *De bestreden beslissing legt aan verzoeker een maatregel op die onevenredig is in verhouding tot het nagestreefde doel.*
97. *Zij houdt geen rekening met de zware persoonlijke, familiale en professionele gevolgen die een terugkeer naar het land van herkomst zou meebrengen.*
98. *Het algemeen belang dat wordt ingeroepen, wordt op geen enkel ogenblik concreet afgewogen tegen de individuele belangen van verzoeker.*
99. *De beslissing gaat derhalve verder dan wat noodzakelijk is en overschrijdt de grenzen van de beoordelingsmarge van de administratie.*

XIX. SAMENHANGENDE BEOORDELING VAN DE AANGEVOERDE MIDDELEN

100. *Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet kan standhouden.*
101. *Verwerende partij heeft artikel 12bis van de Vreemdelingenwet op een formalistische en restrictieve wijze toegepast, zonder rekening te houden met de concrete omstandigheden van het dossier.*
102. *Zij heeft nagelaten de duurzame tewerkstelling, de economische integratie en de professionele zelfredzaamheid van verzoeker in haar beoordeling te betrekken.*
103. *Voorts werd geen daadwerkelijke belangenafweging uitgevoerd in het kader van artikel 8 EVRM, waardoor de positieve verplichtingen van de Staat werden miskend.*
104. *De bestreden beslissing is tevens genomen met schending van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, nu essentiële elementen van het dossier volledig buiten beschouwing werden gelaten.*
105. *Tot slot blijkt het handelen van verwerende partij tegenstrijdig en strijdig met het vertrouwensbeginsel en de rechtszekerheid.*
106. *Deze schendingen moeten niet los van elkaar, maar in hun onderlinge samenhang worden beoordeeld.*
107. *In hun geheel genomen tonen zij aan dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een onvolledige, onevenwichtige en juridisch onjuiste beoordeling.*

XX. NOODZAAK TOT Vernietiging

108. *De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een wettigheidstoezicht uit en dient na te gaan of de administratie binnen de perken van de wet en de algemene rechtsbeginselen is gebleven.*
109. *In dit dossier is dat niet het geval.*
110. *De administratie heeft nagelaten haar beoordelingsbevoegdheid op zorgvuldige en redelijke wijze uit te oefenen.*
111. *De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd."*

3.4. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij de schending aan van "art. 45§2 jo.art. 43 Vw", maar laat zij na in haar synthesememorie *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden acht. Ook waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet laat zij geheel na uiteen te zetten op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden kan zijn. Het middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Waar verzoekende partij in haar pleitnota nog de schending aanvoert van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de pleitnota in de schriftelijke procedure zoals bedoeld in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet de mondelinge toelichtingen vervangt die normaal ter terechtzitting kunnen gebeuren (*Parl. St. Kamer*, 1 juni 2021, 2034/001, p. 5-6). De pleitnota kan derhalve niet nuttig worden aangewend om op ontvankelijke wijze nieuwe middelen aan te voeren, tenzij – en op voorwaarde dat er geen sprake is van een deloyale procesvoering – in het geval het middelen zou betreffen die de openbare orde raken. De nieuw opgeworpen schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel hetgeen de openbare orde niet raakt is derhalve onontvankelijk.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen op duidelijke wijze worden vermeld. De inhoud verschaft verzoekende partij het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoekende partij gaat in haar kritiek op de bestreden beslissing ook over tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, wat bevestigt dat zij er kennis van heeft kunnen nemen. Hiermee is het doel bereikt dat wordt beoogd met het bestaan van de formele motiveringsplicht. Verzoekende partij toont ook nergens concreet aan dat de motivering op enig punt gebrekkig, onduidelijk of dubbelzinnig is, op een wijze dat zij niet in staat wordt gesteld zich op nuttige wijze te verdedigen tegen deze beslissing. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.6. Waar verzoekende partij overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel wordt verder slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

3.7. Verzoekende partij diende een aanvraag in voor een toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet om gezinshereniging met haar echtgenote te verkrijgen.

Artikel 10 Van de vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van hetzij een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, hetzij een vreemdeling die over een verblijf van onbepaalde duur beschikt en sedert minimum twaalf maanden

toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Die laatstgenoemde termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;;

(...)”

De relevante bepalingen uit artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

§ 1.

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of indien hij de ouder is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

5° indien hij een familielid is van een minderjarige vreemdeling die de internationale bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 8°.

(...)”

3.8. In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat het attest van immatriculatie waarover verzoekende partij beschikte naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming slechts een tijdelijk voorlopig document is in afwachting van de behandeling van voormeld verzoek en geen effectieve machtiging tot verblijf van meer dan (laat staan tot) drie maanden verleent. Verder stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat verzoekende partij een geldig Turks paspoort heeft voorgelegd met een sinds 30 januari 2020 vervallen toeristenvisum voor Bulgarije en in- en uitreisstempels van november 2019 met betrekking tot Kosovo, Hongarije en Noord-Macedonië. Uit de registratie van het verzoek om internationale bescherming en de verklaringen van verzoekende partij blijkt verder dat zij sinds 8 januari 2020 in België verblijft. Gelet op voorgaande stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij op het moment van haar verblijfsaanvraag niet gemachtigd was tot verblijf in de zin van artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet zodat zij niet voldoet aan 1° en 2° van voornoemd artikel.

3.9. Verzoekende partij focust zich op het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing nog stelt: *“Het is onduidelijk op welke basis het attest van immatriculatie van betrokkene na 10.11.2023 nog werd verlengd.”* en betoogt dat de verwerende partij zich niet mag beroepen op haar eigen fout zo het attest van immatriculatie niet correct zou zijn verlengd, maar zij gaat met deze kritiek volledig voorbij aan het feit dat deze vaststelling van de verwerende partij voorafgaat aan de volgende determinerende motivering: *“Hoe dan ook: een attest van immatriculatie is echter slechts een tijdelijk voorlopig document in afwachting van een beslissing over zijn asielaanvraag, en verleent geen effectieve machtiging tot verblijf van meer dan (laat staan tot) drie maanden.”* Met het gebruik van de bewoordingen *“hoe dan ook”* wijst de verwerende partij erop dat de vraag waarom het attest van immatriculatie nog werd verlengd en bijgevolg of deze verlenging nog op een correcte wijze is geschied irrelevant is. Haar betoog inzake *“nemo auditur turpitudinem suam allegans / patere legem quam ipse fecisti”* is aldus gericht tegen een overtollige motivering en bijgevolg niet dienstig om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te kunnen leiden.

Verzoekende partij meent voorts wel dat het feit dat zij in bezit was van een attest van immatriculatie betekent dat zij voldoet aan de voorwaarde(n) van artikel 12bis §1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet maar zij kan hierin niet gevolgd worden. Zoals de verwerende partij immers correct motiveert is een attest van immatriculatie geen toelating of machtiging tot verblijf in de zin van artikel 12bis, § 1, 1° of 2° van de

Vreemdelingenwet maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat er een hangend(e) verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag is en de betrokkene in afwachting van de beslissing dienaangaande op het grondgebied vermag te verblijven (zie de relevante bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met betrekking tot de situaties waarin een attest van immatriculatie wordt afgegeven). Immers blijkt uit de voorbereidende werken inzake de diverse wijzigingen van artikel 12bis, §1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet dat de in artikel 12bis, § 1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde uitzonderingen op de regel dat de aanvraag in het buitenland dient te geschieden betrekking hebben op *“enerzijds, het geval van de personen die reeds gemachtigd of toegelaten zijn om in België te verblijven voor een verblijf van meer dan drie maanden (bvb. studenten) omdat het overdreven lijkt om hen te verplichten om naar hun land van herkomst terug te keren om dit verzoek tot verandering van status in te dienen”* (Wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2478/001, artikel 11, p. 63 ev.) en anderzijds op *“De vreemdeling die gemachtigd is tot een verblijf van drie maanden om te huwen, die over alle daartoe vereiste documenten beschikt en die de voorwaarden bepaald in artikel 12bis, § 2, in acht neemt”* (GwH, nr. 121/2013 van 26 september 2013, p. 89 ev;) *“De wet staat momenteel toe dat ook de personen die tot een kort verblijf op het grondgebied zijn gemachtigd, een aanvraag tot gezinshereniging kunnen indienen. De amendementen beperken die mogelijkheid louter tot het kort verblijf met het oog op een huwelijk. De gedachtegang is de mensen te weigeren die op grond van een kort verblijf naar het grondgebied komen en van de gelegenheid gebruik maken om te huwen zonder de overheid van het werkelijke doel van hun verblijf op de hoogte te brengen »* (*Parl. St., Kamer*, 2010-2011, DOC 53-0443/018, pp. 186-187).

« [Een lid] geeft voorts aan dat men inzake visumaanvragen moet voorkomen dat vreemdelingen gebruik maken van een toeristisch verblijf in België om via een op het grondgebied aangegaan huwelijk tot gezinshereniging over te gaan” (*ibid.*, p. 189).”).

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden als zou zij – omdat zij in bezit was van een attest van immatriculatie – voldaan hebben aan de voorwaarde van artikel 12bis §1, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij in haar pleitnota er nog op wijst dat zij *“op het moment van het nemen van de bestreden beslissing beschikte over een geldige bijlage 35”* dient, naast de vaststelling dat zij dit op onontvankelijke wijze voor het eerst opwerpt in de pleitnota, hoe dan ook vastgesteld dat de bijlage 35 waarvan sprake (stuk 2 gevoegd aan de pleitnota) haar werd afgeleverd in het kader van onderhavig beroep op 30 april 2025 en dus na het treffen van de bestreden beslissing zodat haar betoog geenszins dienstig is. Immers benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Daarenboven wijst de Raad erop dat op deze bijlage 35 ook uitdrukkelijk vermeld staat: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* zodat ook dit document geen toelating of machtiging tot verblijf in de zin van artikel 12bis, § 1, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet is.

3.10. Zoals verder blijkt heeft de verwerende partij evenzeer gemotiveerd waarom verzoekende partij niet aangetoond heeft te vallen onder de uitzonderingsgrond van artikel 12bis, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet dat haar toelaat de aanvraag in België in te dienen: *“Daarnaast toont betrokkene conform 3° geen buitengewone omstandigheden aan die hem verhinderen om het vereiste visum in zijn land van herkomst te verkrijgen. Het CGVS is bevoegd voor zijn asielaanvraag en om te oordelen indien hij werkelijk internationale bescherming dient te verkrijgen. Een ingediende en inmiddels afgesloten asielaanvraag waartegen het beroep was verworpen is geen automatisch bewijs van buitengewone omstandigheden. Indien hij meent dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt, had hij dit moeten inroepen en concretiseren bij zijn verblijfsaanvraag, wat hij naliet te doen.”* Verzoekende partij verwijst in haar synthesesmemorie dan wel naar haar vluchtmotieven zoals aangehaald in haar verzoek om internationale bescherming maar de Raad wijst erop dat, nog daargelaten de vaststelling dat haar verzoek om internationale bescherming afgesloten werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 juli 2023 omdat verzoekende partij zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor het persoonlijk onderhoud en zij daarmee blijk heeft gegeven van een ongeïnteresseerde houding in de asielprocedure hetgeen onverenigbaar is met een werkelijke vrees voor vervolging of een werkelijk risico op ernstige schade en haar beroep hiertegen verworpen werd bij 's Raads arrest nr. 296 658 van 7 november 2023, de verwerende partij correct motiveert dat het verzoekende partij toekomt – zo zij meent zich in buitengewone omstandigheden te bevinden – dit in te roepen in haar aanvraag, hetgeen zij evenwel naliet te doen. Immers blijkt op nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij bij haar aanvraag geenszins heeft aangehaald zich omwille van hetgeen gesteld in de synthesesmemorie in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen om de verblijfsaanvraag in het herkomstland in te dienen.

Waar zij in de pleitnota nog verder ingaat op het begrip “*buitengewone omstandigheden*” en verwijst naar de Gezinsherenigingsrichtlijn wijst de Raad erop dat – naast het gegeven dat voormelde richtlijn in Belgisch recht werd omgezet, onder meer met de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, en verzoekende partij niet aantoonde dat deze omzetting onvolledig of niet correct zou zijn gebeurd, zodat zij zich er niet dienstig rechtstreeks op kan beroepen – zij hoe dan ook met dit theoretisch betoog geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald in haar aanvraag. Door in haar pleitnota verder verschillende elementen aan te halen die volgens haar in haar hoofde buitengewone omstandigheden uitmaken die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, en nog daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van dergelijk pleidooi in zoverre daarin elementen worden aangehaald die zij pas voor het eerst via de pleitnota aanvoert, gaat verzoekende partij er geheel aan voorbij dat zij de volgens haar buitengewone omstandigheden in haar aanvraag had moeten aanvoeren. Zij kan de verwerende partij geenszins verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die zij niet in haar aanvraag heeft aangevoerd.

Verzoekende partij betwist voorts de verdere motivering in de bestreden beslissing niet: “*Betrokkene voldoet ook niet aan 4° van het hierboven vernoemde artikel daar hij niet onder deze categorie valt. Hij valt ook niet onder de bepaling van 5° (art. 10, §1, eerste lid, 8° Vw zijnde “de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten [...]”.*”

3.11. Haar betoog waar zij voorhoudt dat zij recht heeft op gezinshereniging omdat zij voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging als echtgenoot van een derdelander in de zin van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is, voor zover dit al zou aangenomen kunnen worden, derhalve geenszins dienstig nu dit verzoekende partij niet ontslaat van de verplichting zoals gesteld in artikel 12bis §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet om haar aanvraag tot gezinshereniging in het buitenland in te dienen. Gelet op voorgaande kan verzoekende partij evenmin gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij zou hebben moeten onderzoeken welke bestaansmiddelen nodig waren en is ook haar verdere betoog over de interpretatie van het begrip “*bestaansmiddelen*” en de vereiste van een behoeftanalyse evenmin dienstig.

3.12. Verzoekende partij verwijst voorts nog naar verblijfsaanvragen van “*andere familieleden’ van een Unieburger*” die geweigerd worden omdat zij niet beschikken over een geldig inreisvisum en betoogt dat dit strijdig is met “*eerdere rechtspraak van het Hof van Justitie en het Unierecht*” maar, nog daargelaten de vraag naar de juridische correctheid van haar betoog, gaat zij eraan voorbij dat zij geen “*ander familielid van een Unieburger*” is wiens verblijfsaanvraag werd afgewezen omwille van een gebrek aan geldig inreisvisum maar dat zij een derdelander is die gehuwd is met een derdelander met verblijf in België en zij conform artikel 12bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsaanvraag heeft ingediend. Zij toont met haar betoog geenszins aan dat zij niet dient te voldoen aan één van de uitzonderingsgronden zoals gesteld in voormeld artikel teneinde haar verblijfsaanvraag in België te kunnen indienen.

3.13. Het door verzoekende partij geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt voorts als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad merkt op dat het bestaan van een effectief gezinsleven tussen verzoekende partij en de referentiepersoon op basis van hun huwelijksband *an sich* niet betwist wordt door de verwerende partij. De Raad merkt evenwel op dat artikel 8 van het EVRM geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van de wetgever om het verstrekken van een recht op verblijf van meer dan drie maanden afhankelijk te maken van het vervullen van bepaalde voorwaarden en de bevoegdheid van de verwerende partij om op de naleving van deze voorwaarden toe te zien. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd: “*Het feit dat betrokkene gehuwd is met de referentiepersoon, ontslaat hem niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor zijn verblijfsrecht. Het feit dat de referentiepersoon zelf verblijfsrecht heeft, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. De verblijfsmachtiging van de referentiepersoon komt met onze beslissing op geen enkele manier in het gedrang. Ook het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met zijn echtgenote, ontslaat hem niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor zijn verblijfsrecht. Van gemeenschappelijke kinderen blijkt, op basis van het administratief dossier en het Rijksregister, geen sprake. Het staat het betrokkene vrij om een nieuwe*

aanvraag gezinshereniging in te dienen wanneer hij aan de voorwaarden voldoet. Indien hij op een andere basis een verblijfsaanvraag wensen in te dienen, dient hij de hiervoor wettelijk gestipuleerde afspraken te volgen. Medische elementen worden ook niet ingeroepen. Let wel: onze beslissing is niet vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel niet moet worden verbroken. Er zijn echter geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten. Betrokkene roept ook geen banden in met eventuele andere gezins- of familieleden. Op basis van de gegevens in het Rijksregister heeft betrokkene van 03.02.2020 t.e.m. 08.02.2021 samengewoond met ene G. (...) H. Het is echter onduidelijk wie deze persoon is gezien zij als niet-verwanten geregistreerd stonden in de gezinssamenstelling. Hiermee kunnen wij geen rekening houden, dit doet geen afbreuk aan onze beslissing.”

De Raad benadrukt dat verzoekende partij nooit eerder tot een lang verblijf werd toegelaten of gemachtigd, waardoor onderhavige zaak een situatie van eerste toelating betreft. In dat geval dient, in weerwil van wat verzoekende partij lijkt voor te houden, geen afweging te gebeuren aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM en moet enkel onderzocht worden of er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit onderzoek geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). Een belangrijk element hierbij is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, *quod in casu*, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Zoals *supra* reeds vastgesteld heeft verzoekende partij bij haar aanvraag niet aangetoond zich te bevinden in buitengewone omstandigheden die haar verhinderen terug te keren naar het herkomstland om de verblijfsaanvraag aldaar in te dienen. Met haar betoog dat zij haar “land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft” en haar ongesubstantieerde stelling dat zij haar “centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd” alsook haar verwijzing naar de volgens het Burgerlijk Wetboek wederzijdse verplichtingen tussen echtgenoten slaagt verzoekende partij er geenszins in aan te tonen dat de verwerende partij kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door haar private belangen in België ondergeschikt te achten aan de verplichting om te voldoen aan de wettelijke vereisten om in aanmerking te komen voor een toelating tot verblijf. De verplichting om de aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland in te dienen, houdt hoogstens een tijdelijke scheiding in van de gezinsleden indien de overige wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging vervuld zijn. Verzoekende partij toont geenszins aan dat zijzelf of haar echtgenote van elkaar afhankelijk zijn derwijze dat zij niet tijdelijk van elkaar gescheiden kunnen worden in afwachting van de behandeling van de aanvraag. Zoals het Europees Hof van Justitie ook al gesteld heeft is er van een afhankelijkheidsverhouding tussen volwassen echtgenoten niet reeds sprake op de enkele grond dat echtgenoten krachtens de nationale regelgeving gehouden zijn om samen te leven (HvJ, *Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real t. RH*, C-836/18 van 27 februari 2020) en heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er al diverse malen op gewezen dat het feit dat er sprake is van een samenwoning geenszins het bewijs oplevert van een bijzondere afhankelijkheid tussen volwassenen (cfr. EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Verzoekende partij maakt verder evenmin aannemelijk dat het onmogelijk zou zijn voor haar echtgenote om haar (tijdelijk) te vergezellen naar het buitenland. Nu het slechts gaat om een tijdelijke scheiding met het oog op de aanvraag en behandeling ervan in het land van herkomst, kan ook niet blijken dat gedurende deze periode intensief contact onderhouden met elkaar via moderne communicatiemiddelen niet afdoende zou zijn om geen afbreuk te doen aan de gezinsbanden.

Zoals de verwerende partij verder blijkt nazicht van het administratief correct motiveert maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven heeft met andere verwanten zodat haar volledig theoretisch betoog over een beschermenswaardig gezinsleven met volwassen verwanten voorts niet dienstig is.

Waar verzoekende partij in haar pleitnota nog wijst op haar tewerkstelling in België stelt de Raad vast dat de stavingsstukken dienaangaande dateren van na het treffen van de bestreden beslissing en de verwerende

partij hier aldus geen rekening mee kon houden, dit nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij met deze voorlopig toegelaten tewerkstelling omwille van haar hangende procedure evenmin aantoonde dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in haar privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

3.14. Waar verzoekende partij tenslotte nog voorhoudt dat het bestuur haar om bijkomende inlichtingen had moeten vragen, kan zij evenmin gevolgd worden. De Raad benadrukt dat het in het kader van een aanvraag voor toelating tot verblijf in de eerste plaats immers aan de aanvrager toekomt om alle nodige en relevante informatie met betrekking tot zijn situatie voor te leggen. Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het bovendien onduidelijk is in hoeverre het vragen van bijkomende inlichtingen een ander licht had kunnen werpen op de beoordeling van haar situatie.

3.15. Verzoekende partij toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van de door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER